

**CONSILIUL NAȚIONAL PENTRU COMBATEREA DISCRIMINĂRII
AUTORITATE DE STAT AUTONOMĂ**

București, Piața Valter Mărăcineanu nr. 1-3, et. 2, tel/fax. +40-21-3126578, e-mail: cncd@cncd.org.ro

**HOTĂRÂREA NR. 185
din 31.03.2009**

Dosar nr.: nr. 26/2009

Petiția nr.: nr. 683 din 20.01.2009

Petent: T A V

Reclamat: Tribunalul București, Curtea de Apel București, Ministerul Justiției și Liberăților Cetățenești

Obiect: drepturi salariale privind personalul din organele autorității judecătorești

I. Numele, domiciliul sau reședința părților

I.1. Numele, domiciliul sau reședința petenților

I.1.1. T A V

I.2. Numele, domiciliul sau reședința reclamatului

I.2.1. Tribunalul București cu sediul în Bd. Unirii, nr.37, sector 3, București

I.2.2. Curtea de Apel București cu sediul în Splaiul Independenței, nr.5, sector 4, București

I.2.3. Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești cu sediul în str. Apolodor, nr.17, sector 5, București

II. Obiectul sesizării

2.1. Petenta solicită constatarea existenței unei situații discriminatorii cu privire la consecințele juridice în procesul legislativ și jurisdicțional corelativ acordării sporului de risc și suprasolicitare neuropsihică magistraților din sistemul judiciar .

III. Descrierea presupusei fapte de discriminare

3.1. Prin Decizia nr. 21 din 10 martie 2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă ICCJ . Astfel ICCJ, în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 50/1996, a constatat că judecătorii, procurorii și magistrații-asistenți, precum și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, calculat la indemnizația brută lunară și după intrarea în vigoare a O.G. nr. 83/2000, aprobată prin Legea nr. 334/2001. Deși Guvernul nu a fost abilitat să modifice sau să completeze legea nr. 50/1996, totuși, prin art. 1 pct.42 din O.G. 83/2000 s-a dispus abrogarea art. 47 din Legea 50/1996. Astfel, au fost depășite limitele legii speciale de abilitare, încălcându-se prevederile Constituției României. Pe de altă parte, interpretarea propusă de procurorul general prin recursul în interesul legii, în sensul neacordării sporului în speță duce la situația în care în sistemul judiciar ar exista magistrați care beneficiază de acest spor și magistrați care nu beneficiază de acest spor. O atare interpretare diferențiată duce la crearea unei situații discriminatorii. Astfel, prin deciziile Consiliului Superior al Magistraturii și prin Ordin al Președintelui ICCJ, judecătorii și procurorii membrii ai CSM și ai ICCJ beneficiază de sporul de risc, însă magistrații de la judecătorii, tribunale și curți de apel precum și parchetele de pe lângă acestea nu beneficiază de acest spor.

IV. Procedura de citare

4.1. Urmare sesizării înregistrate sub nr. 683 din 20.01.2009, Colegiul Director a solicitat punctul de vedere al reclamațiilor.

4.2. Prin adresa înregistrată cu nr. 830 din 21.01.2009 a fost solicitat punctul de vedere al Tribunalului București. Prin adresa cu nr. 831 din 21.01.2009 a fost solicitat punctul de vedere al Curții de Apel București. Prin adresa cu nr. 832 din 21.01.2009 a fost solicitat punctul de vedere al Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești.

4.3. Prin adresa înregistrată cu nr. 2597 din 03.03.2009, Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești a comunicat punctul de vedere în raport cu petiția formulată. Prin adresa înregistrată cu nr. 1751 din 12.02.2009, Tribunalul București a comunicat punctul de vedere. Prin adresa înregistrată cu nr. 3489 din 27.03.2009, Curtea de Apel București a comunicat punctul de vedere în raport cu petiția formulată.

4.4. În temeiul art. 20, alin.4 din O.G. nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării a îndeplinit procedura de citare a părților.

4.5. Prin adresa nr. 2758 din 09.03.2009 a fost citată petenta. Prin adresa nr. 2755 din 09.03.2009 a fost citat Tribunalul București, prin reprezentant. Prin adresa nr. 2756 din 09.03.2009 a fost citată Curtea de Apel București, prin

reprezentant. Prin adresa nr. 2757 din 09.03.2009 a fost citat Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, prin reprezentant.

4.6. Părțile au fost citate pentru termenul stabilit de Consiliu, la data de 31.03.2009. La termen părțile nu s-au prezentat.

4.7. Prin adresele de citare, în raport cu obiectul petiției, Colegiul Director a invocat din oficiu excepția de necompetență materială a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, având în vedere că aspectele sesizate se referă la nerespectarea prevederilor constituționale în procesul legislativ precum și interpretarea și aplicarea legii. În raport cu excepția invocată, părțile nu au formulat apărări.

V. Susținerile părților

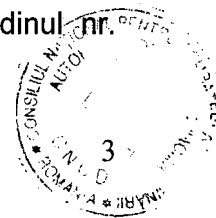
Susținerile petentei

5.1.1. Petenta arată că prin Decizia nr. 21 din 10 martie 2008 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a admis recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă ICCJ. În interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 47 din Legea nr. 50/1996 privind salarizarea și alte drepturi ale personalului din organele autorității judecătorești, republicată, ICCJ constată că judecătorii, procurorii, magistrații-asistenți, precum și personalul auxiliar de specialitate au dreptul la un spor de 50 % pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, calculat la indemnizația brută lunară, și după intrarea în vigoare a O.G. nr. 83/2000, aprobată prin Legea nr. 334/2001.

5.1.2. Deși Guvernul nu a fost abilitat să modifice sau să completeze legea nr. 50/1996, totuși, prin art. 1 pct.42 din O.G. 83/2000 s-a dispus abrogarea art. 47 din Legea 50/1996. În acest fel, petenta consideră că prin emiterea O.G. nr. 83/2000 au fost depășite limitele legii speciale de abilitare adoptate de Parlamentul României, încălcându-se astfel dispozițiile art. 108 alin. 3, cu referire la art. 73 alin.1 din Constituția României. În opinia petentei, abrogarea art.47 nu poate fi asimilată modificării unui act normativ, rezultând neconstituționalitatea abrogării. Din acest punct de vedere, rezultă supraviețuirea dispozițiilor ce reglementează acordarea sporului de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, astfel încât acestea au produs și produc efecte.

5.1.3. În ipoteza adoptării unei soluții contrare, în sensul recursului în interesul legii, s-ar ajunge la crearea unei situații de discriminare în cadrul aceleiași categorii socioprofesionale, respectiv ale persoanelor care se încadrează în ipoteza dispozițiilor art. 47 din legea nr. 50/1996 și ale art. 23 indice 1 din legea nr. 56/1996. Or, a accepta interpretarea propusă de procurorul general prin recursul în interesul legii, în sensul neacordării sporului în speță, duce la situația în care în sistemul judiciar ar exista magistrați care beneficiază de acest spor și magistrați care nu beneficiază de acest spor. O atare interpretare diferențiată duce la crearea unei situații discriminatorii.

5.1.4. Astfel, prin deciziile Președintelui Consiliului Superior al Magistraturii nr. 109/2008 și nr. 131/2008 și nr. 77/2009 și prin Ordinul nr.

92/2008 al Președintelui ICCJ, judecătorii și procurorii membrii ai CSM și ai ICCJ beneficiază de sporul de risc, însă magistrații de la judecătorii, tribunale și curți de apel precum și parchetele de pe lângă acestea nu beneficiază de acest spor.

5.1.5. În acest sens sunt indeplinite cumulativ condițiile necesare existenței discriminării, în sensul O.G. 137/2000, republicată, art. 16 din Constituția României, Protocolul 1 și 12 la Convenția Europeană a Drepturilor Omului, art.14 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului și art. 25 alin. 1 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Sușinerile Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești

5.2.1. M.J.L.C arată că reglementarea prin lege sau printr-un alt act normativ a unor drepturi în favoarea unor persoane excede cadrului legal stabilit prin O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată.

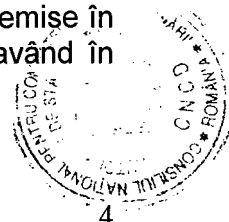
5.2.2. Din examinarea cuprinsului O.G. 137/2000, republicată, rezultă că legiuitorul nu a avut în vedere modul de reglementare a unor relații sociale prin lege ori alte acte normative, folosindu-se sintagme cum sunt: “exercitarea următoarelor drepturi”, “exercitarea drepturilor enunțate”, etc. În mod evident, exercitarea unor drepturi se referă la modul de aplicare a unor dispoziții legale care instituie acele drepturi, iar nu examinarea soluțiilor legislative alese de către legiuitor.

5.2.3. În ceea ce privește susținerile petentei, conform cărora prin neacordarea sporului de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică pentru viitor, se face o discriminare în sensul prevederilor O.G. 137/2000, Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești arată ca argument, Decizia Curții Constituționale pronunțată în ședința din data de 4 decembrie 2008.

5.2.4. În acest sens, Ministerul arată că, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepțiilor de neconstituționalitate ridicate de Ministerul Public – Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție referitor la unele dispoziții din O.G. 137/2000, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat că dispozițiile ordonanței menționate sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competență să anuleze ori să refuze aplicarea actelor normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

5.2.5. De altfel, petentei i-a fost recunoscut dreptul la beneficiul sporului de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică prin sentința civilă nr. 4684/04.06.2008 pronunțată de Tribunalul București.

5.2.6. Cât privește Deciziile emise de Președintele C.S.M. invocate de petentă în susținerea sesizării, se fac necesare următoarele precizări: aceste decizii au fost emise în baza unor hotărâri judecătorești prin care le s-a recunoscut magistraților nominalizați în aceste decizii sporul de 50%, fără a avea în vedere întreaga categorie a magistraților. Astfel, aceste decizii au fost emise în vederea punerii în executare a unor hotărâri judecătorești definitive, având în

vedere și calitatea Consiliului Superior al Magistraturii de ordonator principal de credite.

5.2.7. În opinia Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești plata drepturilor salariale obținute prin hotărâri judecătorești cât și a celor pentru viitor urmează a fi achitate odată cu asigurarea în bugetul fiecărei instituții a fondurilor necesare cu această destinație conform prevederilor Legii nr. 200/2002 privind finanțele publice. Ori, C.S.M. și ICCJ sunt instituții distincte de Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești, cu personalitate juridică și cu buget propriu, putând aprecia asupra acordării unor sporuri salariale în funcție de fondurile obținute de la bugetul de stat.

5.2.8. Astfel, fiind vorba de acte administrative individuale ori acte normative emise de alte instituții bugetare, care vizează modul de interpretare și de aplicare a unor acte normative, precum și anumite categorii de personae determinate, Ministerul Justiției apreciază că nu poate fi ridicată problema existenței unei situații discriminatorii, în prezenta speță.

Susținerile Tribunalului București

5.3.1. Tribunalul București arată că în conformitate cu dispozițiile art. 10 din Legea nr. 303/2004, magistrații nu își pot exprima public opinia cu privire la procese în curs de desfășurare ori să dea consultații în probleme litigioase.

5.3.2. Tribunalul București nu are în structură un birou juridic sau consilier juridic prin care să se asigure reprezentarea instanței în procese sau chestiuni litigioase. Ca atare, Tribunalul nu poate exprima un punct de vedere referitor la obiectul petiției în speță.

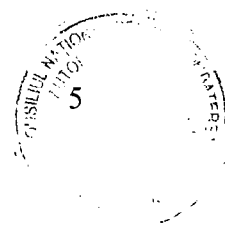
5.3.3. De asemenea, se face precizarea că managementul administrativ judiciar al Tribunalului București a solicitat în repetate rânduri Ministerului Justiției și Libertăților Cetățenești alocarea resurselor financiare necesare pentru plata unor drepturi salariale restante, precum și pentru drepturi de tipul celor reclamate de petentă. Din păcate, demersurile Tribunalului București nu au fost soluționate favorabil.

Susținerile Curții de Apel București

5.4.1. Curtea de Apel București arată că prin Ordinul Ministrului Justiției și Libertăților Cetățenești nr. 768/C din data de 04.03.2009, prin art. I se dispun următoarele: "începând cu data de 01 martie 2009, judecătorii din cadrul instanțelor judecătorești beneficiază de un spor de 50% pentru risc și suprasolicitare neuropsihică, calculat la indemnizația de încadrare brută lunară, prevăzute de lege".

5.4.2. Ca atare, Curtea de Apel București consideră că petiția în speță a rămas fără obiect.

VI. Motivele de fapt și de drept

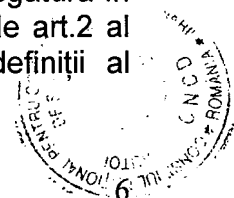

6.1. Colegiul Director se raportează la Curtea Europeană a Drepturilor Omului, care, legat de articolul 14 privind interzicerea discriminării, a apreciat că diferența de tratament devine discriminare, în sensul articolului 14 din Convenție, atunci când se induc distincții între situații analoage și comparabile fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă. Instanța europeană a decis în mod constant că pentru ca o asemenea încălcare să se producă „trebuie stabilit că persoane plasate în situații analoage sau comparabile, în materie, beneficiază de un tratament preferențial și că această distincție nu-și găsește nici o justificare obiectivă sau rezonabilă (vezi CEDH, 18 februarie 1991, Fredin c/Suede, parag.60, 23 iunie 1993, Hoffman c/Autriche, parag.31, 28 septembrie 1995, Spadea et Scalabrino c/Italia, 22 octombrie 1996 Stubbings et autres c/Royaume-Uni, parag.75)

6.2. În același sens, Curtea Europeană de Justiție a statuat principiul egalității ca unul din principiile generale ale dreptului comunitar. În sfera dreptului comunitar, **principiul egalității exclude ca situațiile comparabile să fie tratate diferit și situațiile diferite să fie tratate similar, cu excepția cazului în care tratamentul este justificat obiectiv.** (vezi Sermide SpA v. Cassa Conguaglio Zucchero and others, Cauza 106/83. 1984 ECR 4209, para 28; Koinopraxia Enoseon Georgikon Synetairismon Diacheir iseos Enchorion Proionton Syn PE (KYDEP) v. Council of the European Union and Commission of the European Communities, Cauza C-146/91, 1994 ECR I-4199; Cauza C-189/01 Jippes and others 2001 ECR I-5689, para 129; Cauza C-149/96 Portugal vs. Council 1999 ECR I-8395 oara.91)

6.3. De asemenea, Colegiul Director reține deciziile Curții Constituționale prin care s-a statuat că **principiul egalității nu se opune ca o lege să stabilească reguli diferite în raport cu persoane care se află în situații diferite.** (Decizia nr.256 din 17 iunie 1997, Decizia nr.154/2001, M.Of. nr.387/2001, CDH 2001, p.914–915) De asemenea, atât în doctrina, cât și în jurisprudența constituțională s-a statuat în mod constant că **principiul egalității în fața legii nu înseamnă uniformitate, ci presupune instituirea unui tratament egal în situații care nu sunt diferite.** De aceea, nu sunt excluse, ci, dimpotrivă, sunt admise soluții legislative diferite pentru situații diferite. (Decizia nr.113/2001, M.Of. nr.317/2001, CDH 2001, p.757; Decizia nr.139/2001, M.Of. nr.330/2001, CDH 2001, p.851) **Curtea Constituțională a reținut că instituirea unor reglementări juridice diferențiate în privința drepturilor și obligațiilor unor categorii de cetățeni care se află în situații diferite nu este contrară art.16 alin (1) din Constituție.** (Decizia nr.294/2001, M.Of.nr.21/2002)

6.4. Coroborat actului normativ care reglementează prevenirea și combaterea tuturor formelor de discriminare precum și atribuțiile și domeniul de activitate al Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, Colegiul Director trebuie să analizeze în ce măsură obiectul petiției este de natură să cadă sub incidența prevederilor O.G. nr.137/2000, republicată, cu modificările și completările ulterioare. Astfel, Colegiul Director, analizează în strânsă legătură în ce măsură obiectul unei petiții întrunește, în prima instanță, elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, cuprins în Capitolul I Principii și definiții al

Ordonanței și subsecvent, elementele faptelor prevăzute și sancționate contravențional în Capitolul II Dispoziții Speciale, Secțiunea I-VI din Ordonanță.

6.5. Colegiul Director, analizează dacă obiectul unei petiții întrunește elementele art.2 al O.G. nr.137/2000, republicată, sub aspectul scopului sau efectului creat, ce a dat naștere ori nu, unei circumstanțe concretizate generic în restricție, excudere, deosebire sau preferință, și care circumstanțiat la situația petentului/petentei (petenților/potentelor), ipso facto, poate să îmbrace forma unui tratament diferit, indus între persoane care se află în situații analoage sau comparabile, datorită unor criterii determinate și care are ca scop sau ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice.

6.6. În măsura în care se reține întrunirea elementelor constitutive ale art. 2, comportamentul în speță atrage răspunderea contravențională, după caz, în condițiile în care sunt întrunite elementele constitutive ale faptelor contravenționale prevăzute și sancționate de O.G. nr. 137/2000, republicată.

6.7. Din acest punct de vedere, sub aspectul incidenței art. 2 al O.G. nr. 137/2000, republicată, Colegiul Director ia act de faptul că petenta, în plângerea dedusă soluționării, sesizează Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării solicitând constatarea unei fapte de discriminare corelativ unor împrejurări care se circumscriu procesului legislativ, recursului în interesul legii pronunțat de Înalta Curte de Casație și Justiție în legătură cu sporul de risc și solicitare neurospherică, consecințele abrogării unor dispoziții normative sub aspectul normelor constituționale, interpretarea și aplicarea legii, corelativ adoptării deciziilor nr. 109/2008, 131/2008 și 77/2008 de către Președintele CSM și Ordinului nr. 92/2008 adoptat de Președintele ICCJ prin care judecătorii și procurorii membri în CSM precum și magistrații ICCJ beneficiază de sporul de risc comparativ cu magistrații de la judecătorii, tribunale și curți de apel precum și parchetele de pe lângă acestea, care nu beneficiază de acest spor.

6.8. Analizând susținerile petentei și punctele de vedere ale reclamațiilor, Colegiul Director urmează a analiza excepția necompetenței materiale a Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării ridicată din oficiu în cauză.

6.9. În opinia Colegiului Director, împrejurările invocate de petenta, ce ar presupune analiza obiectului dedus soluționării, sub aspectul art. 2 din O.G. nr. 137/2000, republicată, exced atribuțiilor Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării, deoarece acestea vizează în mod indisolubil interpretarea și aplicarea legii, respectiv aspecte legate de consecințele juridice corelativ procesului legislativ, în speță depășirea limitelor legii speciale de abilitare a Guvernului, prin emiterea Ordonanței de Guvern nr. 83/2000. Practic, Colegiul este chemat a analiza circumstanțe juridice de natură a reține depășirea limitelor puterii executive în contextul legii de abilitare emise de autoritatea legiuitoare, contrar legii fundamentale, în speță Constituția României. Subsecvent, Colegiul ar trebui să analizeze în ce măsură abrogarea survenită în procesul legislativ a produs consecințe juridice de natură a induce un tratament diferit sub aspectul restrângerii unor drepturi născute în beneficiul petentei comparativ cu persoanele

indicate în raport de analogie respectiv de comparabilitate. În acest context, împrejurarea interpretării contrare tezei propuse de procurorul general prin recursul în interesul legii și a adoptării deciziilor nr. 109/2008, 131/2008 și 77/2008 de către Presedintele CSM și Ordinului nr. 92/2008 adoptat de Presedintele ICCJ ar trebui reținute sub aspectul tratamentului diferit aplicabil judecătorilor și procurorilor membri în CSM precum și magistrații ICCJ comparativ cu magistrații din cadrul instanțelor judecătorești.

6.10. Or, în ceea ce privește procesul legislativ, în jurisprudența Consiliului Național pentru Combaterea Discriminării (vezi spre exemplu Hotărârea nr. 310 din 14.05.2008, Hotărârea nr. 430/22.07.2008, Hotărârea nr. 433 din 30.07.2008, nr. 607 din 15.10.2008 și altele), de plano, Colegiul Director și-a exprimat opinia în sensul în care adoptarea sau modificarea unor acte normative nu poate fi asimilată unui comportament în sensul prevederilor Ordonanței de Guvern nr. 137/2000, republicată. Este de natură evidenței că modificarea, completarea, abrogarea or adoptarea unor acte normative de legiuitor nu poate atrage după sine o eventuală răspundere contravențională.

6.11. Așa cum a reținut și Curtea Constituțională în Decizia nr. 1.011 din 8 noiembrie 2007 publicată în Monitorul Oficial nr. 809 din 27 noiembrie 2007 și a reiterat în Deciziile sale cu nr. 818, 819, 820 și 821 din 3 iulie 2008, publicate în Monitorul Oficial nr. 537 din 16.07.2008 „Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare este o *reglementare specială care stabilește comportamentele considerate discriminatorii* în viziunea legiuitorului și creează mecanismele prin care orice tip de discriminare poate fi sancționat și eliminat”. Astfel, Curtea în mod expres desprinde scopul legiuitorului în reglementarea acelor „comportamente”, i.e. împrejurări de fapt aplicate la situația unor persoane, grupuri de persoane sau comunități comparativ cu alte persoane, grupuri de persoane ori comunități, ce pot fi reținute ca discriminatorii în ipotezele prevăzute de Ordonanța nr. 137/2000 republicată. Dealtfel, în deciziile sus menționate, Curtea Constituțională arată în mod explicit că „*actul normativ criticat sancționează contravențional orice deosebire, excludere, restricție sau preferință care are ca scop ori efect restrângerea sau înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale, în domeniul politic, economic, social și cultural ori în orice alte domenii ale vieții publice, dacă deosebirea, excluderea, restricția sau preferința se datorează apartenenței la o rasă, naționalitate, etnie, religie, categorie socială, respectiv convingerilor, sexului sau orientării sexuale ori apartenenței la o categorie defavorizată*”.

6.12. Este evident în acest sens, că acele comportamente considerate discriminatorii și care sunt sancționabile contravențional nu pot fi echivalate sau asimilate cu procesul legislativ, în speță situațiile ce implică modificarea, completarea, abrogarea respectiv adoptarea unor prevederi legale de către legiuitor, Parlamentul României sau de către Guvern.

6.13. În raport cu statuările Curții Constituționale relativ la O.G. nr. 137/2000, republicată, este lipsit de echivoc faptul că, prin natura sa, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării investighează, constată și sancționează fapte de discriminare. Corelativ obiectului petiției, trebuie ținut cont

de faptul că în jurisprudența sa, Colegiul Director a statuat că nu analizează modul de stabilire sui generis, prin lege a unor drepturi în favoarea unor categorii de persoane în mod diferit față de alte categorii ori nereglementarea de legiutor a unor aspecte care țin de statutul unei persoane sau categorii de persoane. Din acest punct de vedere, examinarea soluțiilor legislative per se, alese de către legiutor și conformitatea acestora cu principiul egalității statuat în Constituția României, revine Curții Constituționale.

6.14. Or, în exercitarea competențelor sale determinate de O.G. nr. 137/2000, republicată, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate pronunța asupra unor aspecte de legalitate din care poate decurge un eventual tratament diferit. Pentru a reține incidența unui atare scop sau efect, în prezenta speță, Colegiul Director ar trebui să se substituie instanței judecătorești pentru a analiza justificarea aplicabilității regulilor de drept în speța de față. Așa cum a statuat și Curtea Constituțională, interpretarea legii este atributul suveran al instanțelor judecătorești în opera de înfăptuire a justiției, iar controlul acestei interpretări se realizează prin exercitarea căilor de atac. În acest sens este, de exemplu, Decizia Curții Constituționale nr. 51 din 5 octombrie 1993, Decizia nr. 120 din 16 noiembrie 1994, Decizia nr. 39 din 10 aprilie 1996, Decizia nr. 300 din 1 iulie 1997, Decizia nr. 151 din 27 octombrie 1998, Decizia nr. 160 din 10 noiembrie 1998, Decizia nr. 14 din 9 februarie 1999, Decizia nr. 64 din 11 aprilie 2000, Decizia nr. 74 din 25 aprilie 2000, Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, Decizia nr. 24 din 29 ianuarie 2002, Decizia nr. 282 din 29 iunie 2004.) Din acest punct de vedere, Consiliul Național pentru Combaterea Discriminării nu se poate subroga instanțelor de judecată pentru a face aprecieri în legătură cu aspectele de fond ale petiției care decurg din modalitatea de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale, precum și consecințele juridice ce decurg din procesul legislativ, în speță prin abrogarea unor texte normative și subsecvent consecințelor produse prin promovarea și admiterea recursului în interesul legii și al deciziilor sau ordinelor adoptate la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii și al Înaltei Curți de Casație și Justiție. Având în vedere considerentele expuse mai sus, Colegiul Director urmează a admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 20 alin. (2) din O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, **cu unanimitate de voturi** ale membrilor prezenți la ședință,

COLEGIUL DIRECTOR HOTĂRĂȘTE:

1. Admite excepția necompetenței materiale a C.N.C.D. în raport cu obiectul petiției, astfel cum este formulată;
2. Clasarea dosarului;
3. Se va răspunde petentei în sensul celor hotărâte;

4. O copie a hotărârii se va transmite părților: T A V

; Tribunalul București cu sediul în Bd. Unirii, nr.37, sector 3, București; Curtea de Apel București cu sediul în Splaiul Independenței, nr.5, sector 4, București; Ministerul Justiției și Libertăților Cetățenești cu sediul în str. Apolodor, nr.17, sector 5, București.

VII. Modalitatea de plată a amenzii

Nu este cazul

VIII. Calea de atac și termenul în care se poate exercita

Prezenta hotărâre poate fi atacată la instanța de contencios administrativ, potrivit **O.G. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare, republicata și Legii nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.**

Membrii Colegiului Director prezenți la ședință

ASZTALOS CSABA FERENC – Președinte

COMȘA Corina Nicoleta – Membru

GERGELY Dezideriu – Membru

HALLER Istvan – Membru

IONIȚĂ GHEORGHE – Membru

TRUINEA Roxana Paula – Membru

VASILE Monica - Membru

Data redactării 18.04.2009

Red. G.D., Tehnored. A.P., 3 exemp.

Notă: prezenta Hotărâre emisă potrivit prevederilor legii și care nu este atacată în termenul legal, potrivit **OG 137/2000 privind prevenirea și sancționarea faptelor de discriminare și Legii 554/2004 a contenciosului administrativ**, constituie de drept titlu executoriu.

